

CAMILLA
LÄCKBERG

HENRIK
FEXEUS

—
Polisiye
Gerilim
—

ŞİFRE

Camilla Läckberg, 1974 yılında Fjällbacka'da doğdu. Göteborg Ekonomi Üniversitesi'ni bitirdi. Stockholm'de birkaç yıl ekonomist olarak çalıştı. Katıldığı yaratıcı yazarlık kursunda ilk romanı *Buz Prenses'i* (Doğan Kitap, 2012) yazdı. Parlak bir yazarlık kariyerinin başlangıcını oluşturan bu kitabı, dokuz polisiye roman, iki yemek kitabı ve bir de çocuk kitabı izledi. Läckberg'in polisiyeleri sadece ülkesi İsveç'te değil, Danimarka, Fransa ve İspanya'da çok satanlar listelerinde 1 numaraya çıktı. 2008 yılında Fransa'nın en saygın polisiye yazarlarına verilen "Grand Prix de Littérature Policière" ödülünü alan yazarın *Vaiz*, *Taş Ustası*, *Yabancı*, *Saklı Çocuk*, *Deniz Kızı*, *Hayalet Adası* ve *Melek Koleksiyoncusu* romanları da Doğan Kitap tarafından yayımlandı.

Henrik Fexeus, 1971 yılında Örebro'da doğdu. Stockholm Üniversitesi'nde felsefe eğitimi aldı. 2005 yılından beri beden dili ve sözsüz iletişim üzerine uzmanlık yapmaktadır. Psikoloji, beden dili, telkin ve zihin okuma üzerine kitaplar yazmıştır. Kitapları otuzdan fazla dile çevrilmiş ve dünya çapında bir milyondan fazla satmıştır. Kurgu eserler de yazan Fexeus İsveç televizyon kanallarında sıklıkla yer almaktadır.

CAMILLA LACKBERG'İN DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Buz Prenses
Vaiz
Yabancı
Saklı Çocuk
Denizkızı
Hayalet Adası
Melek Koleksiyoncusu

ŞİFRE

Orijinal adı: Box

© 2021, Camilla Läckberg, Henrik Fexeus

Yazan: Camilla Läckberg & Henrik Fexeus

İngilizceden çeviren: Güneş Becerik Demirel

Yayına hazırlayan: Kemal Küçükgedik

Türkçe yayın hakları: © 2023 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ő.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

1. baskı / Ocak 2023 / ISBN 978-625-8215-87-8

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Cüneyt Çomođlu

Sayfa uygulama: Yasemin Çatal

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kâğıt San. Tic. Ltd. Őti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B GüneŐli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ő.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 ŐiŐli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Şifre

Camilla Läckberg & Henrik Fexeus

Çeviren: Güneş Becerik Demirel

Şubat

Kendini gergin hisseden Tuva parmaklarını kafenin tezgâhına vuruyordu. Orada olmaması gerektiği halde hâlâ Hornstull'daki kafede iş başındaydı. Az önce köşeye oturan bir müşteri asık bir suratla ona baktı ve Tuva ona hiddet dolu bir bakışla karşılık verdi. Adamın yüzünü ezberlerken, bir dahaki sefere o müşterinin kapuçinosuna bir kalp şekli kondurmamayı aklının bir köşesine yazdı. Belki onun yerine orta parmağını göstermeyi tercih ederdi.

Dakik olmamak her zaman keyfini kaçırırdı. Ve bu sefer gerçekten de çok gecikmişti. Sarı saçlarını düşünmeden kulağının arkasına attı. Linus'un yarım saat önce kreşten alınmış olması gerekiyordu. Tuva çalışanların kınayan yüz ifadelerine karşı başı-şiklık kazanmıştı; o bakışları o kadar çok görmüştü ki, artık üzerinde bir etkileri kalmamıştı. Ama iki yaşındaki oğlu üzülecekti. Ve Tuva çocukları üzecek biri değildi. Özellikle de Linus'u. Kaç kez onun için canını verebileceğini söylediğini bilmiyordu ama aslında bu her zaman o kadar da kolay değildi. Gerçi Tanrı biliyordu ya, çabalıyordu. Hem de fazlasıyla. Tuva önlüğünü çıkardı, temizlik dolabının kapağını açtı ve devrilecekmiş gibi duran kirli yağın üzerine fırlattı. Yardım gelene kadar çıkamazdı. Hangi cehennemdeydi bu adam?

Linus'un babası Martin, oğlu doğduğu gün ortadan kaybolmuştu. Tuva bunun için onu suçlamıyordu; doğum yapması gereken tarihten iki hafta önce ambulansla doğumhaneye yetiştirilmişti. Öte yandan, hastanede kaldığı sonraki günlerde Martin'in ziyaretine

gelmemesinin tuhaf olduğunu düşünmüştü. Doğum sorunsuz olmamıştı. Tuva her şeyi hafızasında tutamayacak kadar sersemlemişti; aklında kalan tek silik anı, doktorların her şeyin yolunda gittiğini açıklamadan önce gelip kendisinin ve bebeğin yaşamsal bulgularını tekrar tekrar kontrol etmeleriydi. Tıpkı hastanede kaldığı süre boyunca Martin'in ona gönderdiği kısa mesajlarda yaptığı gibi. Martin geleceğini söylemişti. Önce birkaç şeyi halletmesi gerekiyordu, o kadar. Ancak doğumhanedeki günleri bulanık olsa da Tuva eve döndüklerinde kendisini ve Linus'u bekleyen boş daireyi tüm açıklığıyla hatırlıyordu. Tuva oğullarını doğururken ve onun için mücadele ederken, Martin dairedeki eşyalarını toplamış ve gitmişti. Anlaşılan "halletmesi" gereken buydu. O zamandan beri o alçak domuzu ne görmüş ne de ondan haber almıştı. Belki de böylesi daha iyiydi; tekrar ortaya çıksaydı Tuva muhtemelen onu öldürürdü.

Bunun yerine, Tuva ile Linus hayatı birlikte göğüslemişlerdi. Hayatın çoğunlukla aralarına girdiği zamanlar dışında. Şu anda olduğu gibi. Öğleden sonra vardiyasında çalışması gereken Daniel bir saat önce burada olmalıydı. Ama hâlâ ortaya çıkmamıştı. Tuva onu arayıp uyandırmak zorunda kalmıştı. Üstelik öğlen bir buçukta. Acaba Tuva da yirmi bir yaşındayken bu kadar sorumsuz muydu? Muhtemelen. İlişkilerinin yürümemesine şaşmamalıydı. Tuva kol saatini kontrol etti.

La-net olsun!

Tuva kapitone ceketini giyip şapkasını taktıktan sonra iki tane double espresso hazırladı. Birini porselen fincanda, diğerini kâğıt bardakta.

Matti muhtemelen bir kez daha geç saate kadar kreşte kalıp onu beklemişti. Matti, oğlunun baba demeye başladığı personeldi. Her seferinde Tuva'ya o bakışı atıyordu. İşyerinde kalmaktansa oğluyla daha çok zaman geçirmesi gerektiğini anlatan bakışı. Pekâlâ, vicdan azabı için çok teşekkürler. Sanki annesinin bu sefer de ne zaman geleceğini bilmeyen Linus'un gözyaşlarıyla uğraşmak yeterince kötü değildi.

Daniel diken diken olmuş saçlarıyla aylak aylak kapıdan içeri girdiği anda espresso hazırды. Keskin şubat soğuğu peşi sıra içeri-

ye sızdı ve müşterilerden bazıları manalı bir biçimde dişlerini takırdattılar ama Daniel onları fark etmiş gibi görünmüyordu. Veya belki de umursamıyordu. Yüce Tanrım, nasıl olmuştu da Tuva onu bir parça çekici bulmuştu?

Dört harfin içerebileceği tüm soğuklukla “İşte” diyerek, porselelen fincanı ona doğru itti. “Muhtemelen ihtiyacın olacak. Ben çıkıyorum.”

Tuva onun cevap vermesini beklemeden karton bardağı kaptı ve henüz hiçbir erime belirtisi göstermeyen karların içine daldı. Yeteri kadar dikkatli olmadığı için doğruca elden ayaktan düşmüş gibi görünen yaşlı bir çiftte çarptı.

Onlara bakmadan, “Affedersiniz, geç kaldım; çocuğumu kreşten almam gerekiyor” diye alelacele bir şeyler geveledi.

“Ah şey, çocuklar insanı şaşırtabilirler. Kendi kendilerini gayet güzel oyalayabilirler.”

Ses sitemkârdan ziyade nazikti.

Tuva cevap vermedi ama sakarlığı yüzünden bir tartışma çıkmadığı için rahatladı. İnsanlar çok huysuz olabiliyordu. Birkaç kez, üzerlerine yanlışlıkla azıcık kahve döktükten sonra müşteriler sadece kuru temizleme giderlerinin karşılanmasını değil, yüklü bir telafi ödemesi yapılmasını da talep etmişlerdi. Tuva çiftte özür dilercesine gülümsedi. Bardağındaki kahvenin çalkalandığını duydu ve bunun için zamanı olmadığını fark etti. Araya bir özür daha sıkıştırdı ve metro istasyonuna doğru koşuturken, espresso-sunu bir dikişte içti. Sıcak kahve önce dilini, sonra midesini yaktı. Kimyevi bir tadı vardı. Neredeyse ilaç gibiydi. Kahve makinesini temizlemesi gerekiyordu. Kahve, dışarıdaki soğuk yüzünden olduğundan da sıcakmış gibi geldi.

Tuva, Linus’u aldıktan sonra onu kafeye geri getirecekti. Daniel ona istediği kadar çörek ve kek verebilirdi. Hiç sorun değildi. O günün yemek planındaki makarnanın ve köftelerin cehenneme kadar yolu vardı. Tuva ertesi gün gidecekti fakat o gece Linus’la baş başa olacaklardı.

Metro istasyonuna inen merdivenlere ulaştığı sırada birdenbire dizlerinin bağı çözüldü. Tuva çığlık attı ve yere düşmemek için

son anda tırabzanı yakaladı. Herhalde ayağı takılmıştı. O kadar da telaşlı değildi. Kreşe morluklar içinde gitmesine gerek yoktu.

Yeniden ayağa kalkmaya çalıştı ancak sanki bacak kemikleri yok olmuştu. Ayakları birbirine dolandı. Başı dönüyordu. Midesi bulanıyordu. Neredeyse bayılacak gibiydi. Hastanede ona bütün o ilaçları verdikleri zaman da aynı hisse kapılmıştı. Doğum sırasında.

Linus.

Geliyorum.

Tırabzana tutunup ayağa kalkmaya çalıştı ama kolları birkaç kilometre uzunluğundaydı. Tırabzan başının üstünde dalgalanınca, Tuva bu olan bitene akıl erdiremedi. Görüş alanında koyu lekeler dans ediyordu. Birdenbire dünya birkaç kez döndü ve kafasının içindeki küçük bir ses, merdivenlerden düştüğünü söyledi. Tuva hiçbir şey hissedemiyordu.

Kendine geldiğinde fark ettiği ilk şey eklemelerinin ağrısıydı. Rahatsız bir pozisyonda yatıyordu. Dudaklarını şaplattı ve boğazını temizledi. Ağzı kupkuruydu. Ağzında alışılmadık fakat yavan bir tat kalmıştı. Birkaç saniye içinde kendine gelince boylu boyunca yatmadığını fark etti. Dizlerinin üstündeydi, hafifçe öne eğilmişti. Duvarlar onu her taraftan sıkıştırıyordu. Yukarıdan bile – boynu baskı altındaydı.

Sanki daracak bir kutunun içindeydi.

Canı rüyada olamayacak kadar çok yanıyordu. Ama bu gerçek de olamazdı. Olamazdı. Ama yine de... Ahşap kokusu fazlasıyla gerçektir. Kısa, dar çatlakların arasından süzülen ışık çıplak kollarında ve bacaklarında dikdörtgenler oluşturuyordu. *Çıplak mı?* Giysileri neredeydi? Kaybolan sadece paltosu değildi, kapüşonlu kazağı da yoktu. Kot pantolonu da. Biri onu soymuştu. Üstünde sadece atleti ve külotuyla oturuyordu; bu gerçek olamazdı.

Yeniden dudaklarını şaplattı. Kimyevi tat hâlâ oradaydı. Herhalde kahvede farklı bir şey vardı. Birisi ona fark ettirmeden kahvesine bir şey koymuştu. Ve Tuva bunu fark edemeyecek kadar stresliydi. Hepsini içmişti.

Adrenalin hızla vücudunda dolaştıkça derisi karıncalanmaya başladı. Dışarı çıkmalıydı. Çığlık attı ve kutunun duvarlarını tüm gücüyle ittirdi. Ahşap esnekti fakat çatlamasına ya da kutunun açılmasına yetecek kadar pay yoktu. Tuva dizlerinin üstünde durduğu için tekme atamıyordu; avuçlarını duvarlara vurmakla yetinmek zorundaydı ancak duvarlar güçlü darbeler savuramayacağı kadar yakındı. Bir tarafından süzülen ışık aniden kesildi. Kutunun dışında biri vardı.

Tuva, "Beni dışarı çıkar!" diye bağırdı. "Neyin peşindesin?"

Kimse cevap vermedi. Ama Tuva onun varlığını hissedebiliyordu. Nefesini duyabiliyordu. Tekrar bağırdı fakat sessizlik az önceki gibi yoğun ve tehditkârdı. Karıncalanma hissi bütün derisine yayıldı. Tuva yeniden kuvvetini toplayarak ahşap duvarlara vurdu fakat bu daracık alan, ihtiyacı olan gücü uygulamasına izin vermiyordu.

"Ne istiyorsun?" diye haykırarak yaşlarla dolan gözlerini kırıştırdı. "Çıkar beni buradan! Lütfen! Böylece konuşabiliriz. Linus'u almam gerek!"

Koluna baktı. Saatinin camı paramparça olmuş ve akrep ile yelkovan tam olarak için üstünde durmuşlardı. Matti şimdiye kadar aramış ve ona ulaşmaya çalışmış olmalıydı. Belki nereye gittiğini merak etmeye başlamıştı, belki onu aramaya koyulmuştu ve kutunun içinde bulması an meselesiydi... Belki de Tuva'nın kreşe daha geç saatte bile gittiği oluyordu.

Kimse onu aramıyordu.

Çünkü henüz kimse onu özlememişti.

Kimse kaçırıldığını bilmiyordu.

Kaçırılmıştı. Bu sözcüğün anlamını kavrayınca nefes alması zorlaştı. Kutunun yakınından gelen metalik bir ses, ürpermesine neden oldu.

"Merhaba?" diye seslendi.

Sol tarafının alt kısmındaki çatlaklardan birine keskin ve gümüş renkli bir şey saplandı. Bir kılıcın ucuna benziyordu. Metal uç yavaş yavaş kutuya girmeye devam ediyordu. Tuva kalçasını kenara çekmeye çalıştı ama içerisi çok sıkıştı. Gidebileceği hiçbir

yer yoktu. Kılıcın ucu kalçasına ulaştı ve derisine dayandı. Canını yaktı ama görüldüğü kadar keskin değildi.

Tuva, “Ah, ne yapıyorsun?” diye bağırdı. “Kes şunu!”

Kılıcın namlusu kalçasına dayanmaya devam etti, ta ki derisini delene ve bir damla kan belirene kadar. Hareket deneyse. Sanki dışarıdaki kişi deneme yanılma yöntemiyle ilerliyordu. Tuva tekrar çığlık attı ama kendi sözlerini zar zor duyabiliyordu. Sonra, birdenbire baskı durdu ve kılıcın ucu bir iki santimetre geri çekildi.

Bir motorun çalışma sesi duyuldu. Kılıcın namlusu titremeye başladı, tekrar ileriye doğru hareket etti ve bu sefer Tuva'nın bacağına ulaşınca durmadı. Kılıç kalça kasını keserken Tuva çığlık attı. Kılıç dokunun içinde ilerlemeye devam ettikçe attığı çığlıkları motorun sesi bastırdı. Hissettiği acı akıl almazdı. Renk patlamaları görüş alanını kaplarken, sinir uçları alev aldı. Dünya yok oluyordu; var olan tek şey acıydı. Kılıç uyluk kemiğine ulaştı ve ucundan yayılan titreşimler iskeletinin her yanına dağılarak bütün vücudunun titremesine neden oldu. Tuva istemsizce kusunca hem kendisini hem de kanlı kılıcı kusmuğa buladı. Kılıç sonunda bacağının içindeki kemiği sıyırdı ve diğer taraftaki kasa doğru ilerlemeye devam etti. Kılıcın ucu derinin altından çıkıntı yaptıkça müstehcenliğin sınırında geziniyordu. Yeni delikten derhal kan fışkırmaya başladı. Kan bacağının yuvarlak hatlarını izledi ve aşağıya damlayarak bir birikinti oluşturdu. Kılıç durmadı. Kalçasının içinde yol almaya devam ederek diğer bacağına doğru ilerledi. Tuva hâlâ kıpırdamıyordu.

Gözyaşları içinde, “Lütfen dur. Lütfen” diye yalvardı. “Linus’u almam gerekiyor. Geciktim. O yalnız.”

Kılıç diğer bacağına girdiğinde, Tuva kendini acıya hazırladı. Ama hazır olmak imkânsızdı. Yüksek sesle feryat etti ve bilincini kaybetmeyi, delirmeyi diledi; artık bir şey hissetmemek için ne olsa razıydı. Birkaç saniye sürdü. Sonsuzluk gibiydi. Artık göremiyordu. Kılıcın ucu sonunda iki bacağına da delip geçti ve kutunun diğer tarafındaki bir delikten dışarı çıktı. Kılıcın titremesi durdu.

Fakat motorun sesi hâlâ duyuluyordu.

Omuzunun arkasına bir şey battı ve Tuva mantığından geri kalan her şeyi yitirdi. Beyninin bir kısmının nasıl iflas ettiğini fiziksel olarak hissedebiliyordu. Çünkü kutunun arka duvarında da çatlaklar vardı. Tabii ki. Omuzundaki kılıçtan kaçmak için öne eğilmeye çalıştı ama bu hareket kalçalarının daha da acımasına neden oldu. Tuva artık orada değildi. Doğumhanedeydi, oğlu için mücadele ediyordu. Tamamen şans eseri iş bulduğu kafedeydi; Daniel'ı **öpüyordu**; Martin'leydi ve Martin onu sevdiğini söylüyordu. Tuva sırtındaki kıkırdak dokusunun yırtıldığını duydu ve Linus'un Matti'ye her zaman baba dediğini hatırladı.

Sonra aşağıya baktı ve köprücük kemiğinin altındaki derinin dışı doğru çıkıntı yaptığını gördü; derken derisi yarıldı ve kılıç ön tarafından dışarıya çıktı. Tıpkı bir sihirbazlık numarası gibi. Tuva sihirbazın asistanıydı ve az sonra alkışları kabul edecekti. Bunu televizyonda görmüştü. Göğsünden akan kanlar atletini kırmızıya boyadı ve kılıç duvardaki çatlaklardan birine doğru ilerlemeye devam etti. Demir kokusu dayanılmazdı.

Linus'un mavi gözleri karşısındaydı.

Sen de mi beni terk ediyorsun anne?

Tuva konuşmaya çalışınca boğazından tiz bir ses çıktı.

"Lütfen. Geç kaldım."

Kutunun dışında biri hareket ediyordu. Yüzünün önündeki çatlaklardan biri karardı. Üçüncü bir kılıç belirdi. Tuva'nın başıyla arasındaki mesafe sadece birkaç santimetreydi. Vücuduna saplanmış olan iki kılıç onu yerinde tutuyordu.

"Yeter artık" diye fısıldadı.

Kılıç yavaşça hareket etti ama mesafe çok azdı. Tuva ışıldayan ucu görebiliyordu; derken kılıç odaklanamayacağı kadar yaklaştı.

Linus. Üzgünüm. Annen seni seviyor.

Kılıcın ucu sağ gözüyle burun kökü arasındaki noktaya gelince Tuva ürperdi; sonra kılıç ilerlemeye devam ederek gözünü deldi. Yanağından nemli bir şey aktı ve sağ gözü kör oldu. Ama canı yanmadı. En azından artık canı yanmıyordu.

Tuva'nın son düşüncesi, neden yanık kokusu aldığını merak etmekte.

Sonra kılıç beynine saplandı.

Mart

Vincent tüm gücüyle önündeki masaya avucunu vurdu. Tiyatrodaki seyirciler sesli bir şekilde iç geçirdiler. Vincent kaşlarını çattı, dramatik bir etki yaratmak için duraksadı ve sonra elini kaldırarak seyircilere baktı. Elinin altında buruşuk, beyaz bir kesekâğıdı göze çarpıyordu. Vincent kesekâğıdından kalanları yere atarken tiyatro salonunda gergin gülüşmeler yayılmaya başladı.

“Beş numaralı torbanın altında da yok” dedi.

Sahne tek bir spot ışığının aydınlatığı bölge haricinde karanlıktı. Ona doğrultulmuştu; masa ve kadın onun yanındaydı. Işık, Vincent’in gösterisindeki son numaranın ciddiyetini vurguluyordu. Sessizlik mutlaktı. Vincent’in son numarasında müzik bile yoktu. Bu, durumu daha da tatsız kılıyordu. İlk başta beş tane ters çevrilmiş, numaralanmış kesekâğıdı vardı. Vincent artık iki tanesini eliyle ezmişti.

Kadına bakarak, “Üç tane kaldı” dedi. “Magdalena, bu üç kesekâğıdına bakma – bu göz hareketlerini takip edebileceğim anlamına geliyor. Fakat büyük çivinin hangi torbanın altında olduğunu unutmama. Bunu sadece sen biliyorsun. Seyirciler çiviye nereye sakladığını görmediler; ben de görmedim. Üç. Çiviye dokunduğunda ne kadar sivri olduğunu hatırla. Sadece bunu aklında tut.”

Kadın terden sıırıslam olmuştu. Spot ışığı sıcaktı ama o da seyircilerin geri kalanı kadar gergindi. Muhtemelen daha da fazla. Vincent onu yakından inceledi.

Korkunç bir cinayet...

Dedektif Mina Dabiri daha önce böyle bir vakayla hiç karşılaşmamıştır. Bir parkın hemen dışında kılıçlarla delinmiş bir sihirbaz kutusu ve içinde çıplak bir kadın bulunmuştur. Ancak bu sefer bir sihirbazlık numarası değil, cinayet işlenmiştir.

Şaşırtıcı bir kovalamaca...

Soğukkanlı bir katili yakalaması gerektiğini bilen Mina, ünlü mentalist Vincent Walter'ın yardımına başvurur. Sihir ve illüzyon dünyasının sır perdesini ancak o aralayabilir.

Çözülmesi gereken bir şifre...

Mina ve Vincent maktulün bacağına roma rakamıyla III yazıldığını, kutunun içine kırık bir kol saati bırakıldığını ve katilin tek bir cinayetle yetinmeyeceğini anlar. Tüm ipuçları katilin onlara bir şifre verdiğini ve cinayet işlemeye devam edeceğini söylemektedir. Tek yapmaları gereken şifreyi çözmektir.

İsveç polisiyesinin kraliçesi Camilla Läckberg ve mentalist Henrik Fexeus yepyeni bir serinin ilk kitabıyla karşınızda.

Çeviren: Güneş Becerik Demirel

